

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Kincsnek látszhat
Fövényi Sándor: Még várlak
G. Ferenczy Hanna: Szeptember
Kamarás Klára: Már nem is fáj
Lelkes Miklós: Szurkolók
M.Laurens: Az Úr tragédiája
Ódor György: Isteni kegyelem

2. oldal

próza, versek

Arany Tóth Katalin: Rejtjelek
Bányai Tamás:
A lapszóró lány szeretője
Bokros Márta: Évszakváltás
Csepeli Szabó Béla: Napkelte
Debreczeny György:
De az öklöm estébe szorul
Dobrosi Andrea: Tej-út
Fetykó Judit: Berti meg azok a dolgok
Hajdú György: Gond
Kolev András: Elveszett
Koosán Ildikó: Sóhaj egy fához
Kő-Szabó Imre: A nagykabát
Köves József:
Kinek van erre energiája?
Lehoczki Károly: Az emlékvess halála
Nagy Antal Róbert: Ahogy, ahol
Nógrádi Gábor: Katóka sünije
Pethes Mária: Negyvenhat vesszor
Pethő N. Gábor: Hűség
Rózsa András: holdszerená
Soós József: Öreg kút
Szegő Judit: Hajnali magány
T. Ágoston László: Haladék
Thamássy Nagy Géza: Eressz be
Tiszai P. Imre: Egy kávé
Végh Sándor: Megértés

3. oldal

kortársak, mesterek

Várnai Zseni
versek

elfeledettek
archivum

Lelkes Miklós
Szurkolók

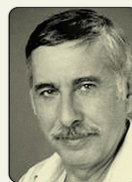
A múltba nézek, és emlékeimben
megjelenik az Aranylábú Isten:
az Őrnagynak aranyat ért a Lába, -
az volt, bizony, a Lábpuskák Csodája!

A Mester, - Mester. Legyen akár labda,
mellyel megannyi trükkjét bemutatja.
A láb lendüljön, de bajra világít,
ha ész fut el (az a szükséges másik), -
a tömegnél. S az Aranylábú Isten
hová szaladt, miért, és milyen hitben,
ötvenhatban? S tisztelet jár azoknak,
kik csak bámulnak és nem gondolkodnak,
s ha háromszínűt mutat nekik látszat
ria-riáznak, s mindjárt ráiáznak,
s céljuk makacsul a betyáros hűség
ahhoz is, ami nem más: kétszínűség?
E betyárhűség vége sokszor ennyi:
- Másik táborban fejeket beverni!
Ostobaság, s rókák ravasz beszéde,
ez a kettő gyakran lép szövetségre,
s történelem más szurkolást is láttat, -
miket is hozó "ÜSD, VÁGD, NEM APÁD!" - at?
Ha emberfejek helyén ül a labda,
sok minden gurul.. Hány példa mutatja!

Ha nincs kenyér, harsogó cirkuszjáték
fenti rókáknak taps-hozó ajándék,
s az ilyen taps, ha nem sejtet is, - szégyen,
hirdessék bár, hogy "A Nemzet nevében..!"

Hiheti másként vak tyúk, libanagyság:
ahol nincs ész, ott nem lehet szabadság!

(2016)

Ódor György
Isteni kegyelem

Úgy nézem, itt törvény rázza a fát,
hogy aláhulljanak a levelek,
a szél pedig stadionokba zárt,
áporodott felcsúti lehet,

KÖNYVAJÁNLO

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Eprekert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt élünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla

...majd a PuPu
ha valaki, hát
ő majd tudja.

MOZART
Zongora verseny No:9
II. Andantino

amely nem fújja el a ködöt se,
hiszen az az uradalom köntöse.
Csak az a hattyú úszhat a tavon,
akit privatizált a hatalom
szép sárgásra, mert a hófehérek
igényt tartottak a tó felére
és jaj annak, aki vizét issza,
már sose vágyódik oda vissza,
lehet, hogy messzi Britanniában
festeti magát halványlilára.
De a flaszter sem, hej, minő népség,
felszedik, hogy kockakőbe vessék,
minden föld a miénk és parasztok
a főminiszterek, ti le vagytok
csinálva, drága, kedves híveim.
Vasárnap még a nagybolt is beint.
Majd akkor érzed, mi a valódi,
ha öreg leszel, kicsit maródi
és a zsebed rongyos, szűkebb maradt.
Nem segít rajtad az üres malaszt.

Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

M. Laurens
AZ ÚR TRAGÉDIÁJA

replika

AZ ÚR:

"Be van fejezve a nagy mű, igen.
A gép forog, az alkotó pihen.
Év-millióig eljár tengelyén,
Míg egy kerékfogát újítani kell."

A KÖLTŐ (napjainkban):

Már megbocsásd, Uram, hogy szólok,
de akad itt néhány ugyancsak rossz fog.
Engedelmeddel, ím, bejelenténem,
lévén, a gép még garanciális lenne:
nem úgy, mint e szedett-vedett költemény.

Szóval, itt van például a gazdag fog maga,
szerinte a kenőpénznek semmi szaga.
Sőt, muszáj a forgáshoz, hogy géped menjen:
a szegény fog pedig örökkön kenetlen.
Bocsásd meg nekem, Ó, Uram:
e két fog sehogy sem pászol a Te gépedben.

Aztán itt van még a jog és az igazság,
gyakorta elakadnak, oka talán gazság:
esetleg... kisebb tervezési hiba lehet?
Uram, e kettőt közös tengelyre raktad,
ám együtt forogni az Istennek sem akarnak.

AZ ÚR:

"Be van fejezve a nagy mű, igen.
A gép forog, az alkotó pihen."

A KÖLTŐ (napjainkban):

Forog, forog, Uram, de nem mindegy, hogy hogy?

G. Ferenczy Hanna
Szeptember

1926-2007

A kert
Már sápadt, rozsda verte
Rőt színeit épp kikeverte
Palettáján megint az Ősz

Mező
Kihalt és mélyen hallgat
Elfáradt rögöt köd takargat
Hajnalban hazament a Csősz

Erdő
Birkózik vad szelekkel
Örvénylő, tarka levelekkel
Van teleszórva már az út

Patak
Bámészan néz az égre
Átváltozik szederjes-kékre
Ahogy riadtan tova fut.

Az éj
Kabátját összevonja
Hold pirosuló lampionja
Lebeg a tar dombok fölött

A Nyár
Is éppen arra röppent
Arany cipőben arra szökkent
S eltűnt a horizont mögött.

Ideje lenne rajta ezt-azt megigazítanod.
Lazul a tisztesség, lötyög a becsület,
Egyesek úgy vélik, nincs is semmiféle gép,
és akad itt még jócskán egyéb tünet.
Az évmilliókból alig telt le pár ezer,
a burkolat sok helyt önmagától nyaklik,
itt-ott mintha` fegyverropogás hallik:
gépészted pediglen remegve bújik el.

ANGYALOK KARA:
"A nagy ég áldása rajtad!
Csak előre csüggedetlen;
Kis határodon nagy eszmék
Fognak lenni küzdelemben."

A KÖLTŐ (napjainkban):
Nagy eszmék, nagy eszmék,
kis határok, meg küzdelem,
Angyalaim, ez mind-mind szép,
de dolgos kéz nélkül
a fejünkre rohad majd a gép...

Megtettem hát panaszom, Uram!
Angyalaid ma délutántól estig várom,
ha javíthatatlanná vált már a nagy mű,
küldd el, kérlek, a megadott címre:
csereutalványom.

Pest-Buda 2016. június 24-29.
Idézetek: Madách Imre - Az ember tragédiája

Baranyi Ferenc
Kincsnek látszhat

A történelem szemétdombjára kerülni
korántsem végállomás.
Például az is visszaszedhető onnan,
ami még negyvenötben került oda..
Kiglancolni se kell,
mert az újrалobbant szittya káprázatban
kincsnek látszhat,
ami már újkorában is kacat volt.

Fővényi Sándor

Még várlak

Még várlak az alkonyi szelekkel,
az asztalra borulva, előttem üres borospohár.
Mint cserebogár, lámpa fényétől ütötten
cigarettám füstje, körbe-körbe száll.
Nyár van, de lehet, hogy ősz öleli a fákat,
valamiért színes mintákat látok az árnyakon.
Összezsúszva zöld, sárga,
és e tarka bohócruhába',
egy csókra beoson a kora est az ablakon.
Cigánymeggy ízű ajka, fanyar mélyvörös,
mohó szajhaként számat marja, ezért vérködös
lesz valahol messze az égája.

Még várlak az alkonyi szelekkel,
lehet hiába, mintha ezt súgná mámorom.
A pillanat, akár karcos homok szalad,
betemet, hogy ne lássalak, miként vak kéz,
ha fűzfavesszőből kosarat gyötör,
csak felsejlik benne az a rettegett gyönyör,
mert tudja, bölcsőt font fejemnek,
és azoknak a kopogó, megfejthetetlen rejtjeleknek,
melyekről majd azt mondják eső, közben
vergődő torzóból csorgó álom, ami Te vagy,
hát sirass el, én már régen elsirattalak.

Kamarás Klára
Már nem is fáj

Már minden volt, öröm és fájdalom,
könnyek között egy kevés szerelem,
napfényben mennyi csalfa csillogás,
és mélysötétben elnyelő verem...

Lassan elfogynak mind a bánatok,
és fakulnak a dús örömszínek.
Az igazságok szertefoszlanak...
Hinnék... hinnék, ha volna még kinek.

Lehullnak az álarcok és ruhák:
Itt a király is törpe s meztelen!
Már nem is fáj a szétfoszló idő,
és az sem, hogy minden reménytelen.

a vendég

Kovács Margit
keramikus

Nagy Antal Róbert
Ahogy, ahol

Igazságot szel a szégyen.
Oszt, szeletel szerencsétlen.
Szélességben, hosszúságban,
földrajzilag pont hazánkban.

Sajtot tördel róka-vágyunk.
Mackó-ésszel sorba állunk.
Az utolsó mindig meglök,
emberfejbe csomagolt tök.

Jobbra-balra fordít a szó.
Sorban első: a hangadó.
Hátra arcot nem parancsol.
Agyunk mossa, ahogy, ahol,

holnemvoltból szó legendát,
csapdát kiált, nem segít át.
Birka népnek legelőjén
lelegett gaz: hit és erény.

Koosán Ildikó
Sóhaj egy fához

/szabadságszimbólum/

Túlnépesedett lombjaid
szétfeszítenék a kertet,
a tér kimért, határok közé rejtett,
annyi, s nem több,
mibe a mozdulat beférhet;
túlterjedt ágaid halálra ítélték,
csonkolni kell, szánlak nagyon,
de kemény a törvény;
terebélyednek méretre nyesett ága
bennem hanyatlak szálanként halálra,
s ürességgé a kinőtt hiány...
törvényeid Te végig betartod,
növekszel, terjeszkedsz, vívod a harcot
Te lombosodásra teremtett!
Ó, mért nem választottál
határok nélküli kertet,
s én mért fogadtalak testvéremül?

Lehoczki Károly
Az emlékvész halála

Rózsa András
holdszerenád

holdomiglan
holdodiglan
hozzám surransz álmaimban
felhőt lopsz a langyos égre
hold elébe
ki-kivillan szemfehérje

holdomiglan
holdodiglan
kacajodban páros rím van
tested póre
öled tárva
hold a párna
hajnalodik nemsokára

ami van
az tovaillan
holdomig volt holdodiglan
eliramlasz
szoknyád lebben
hold-hidegben
józanodó szerelemben

Bányai Tamás
A lapszóró lány szeretője

Ágyban feküdtek, szeretkezést követően, júliusi kora délután. A szoba ablakát szatén függöny takarta el, mely nem ért teljesen össze középpütt, a résen keresztül sárgásfehér csíkot húzott az utca nappali fénye, választóvonalat éppen kettejük közé.

– Menned kell – mondta a lány. Fiatal volt, szőke és karcsú. Meztelen testén feszült a bőr, zöld szemében sajnálkozás csillant. Hanghordozása engesztelően kérő volt, nem felszólító.

A fiú feléje fordult.

– Hány szórólapot osztottál ma szét? – kérdezte.

– Nem mindegy? Akár a szemébe is dobhattam volna az egész köteget. De azért jónéhány turista markába nyomtam belőlük. Lesz látszata.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
NEGYVENHAT VERSSOR –
PÉLI TAMÁSÉRT

Versékben magasztallak, ajkadra,
hajadra, szemedre büszke jelzőket
találok. Kérkedem: emléked sosem

Emlékkönyvedben lakott a versem,
és most halott.
Negyven titokzatos évig
idegen nyelven hallgatott,
melengetett, mint elmúlt tavaszok
opálos fénye
omlik belülről a kinti hóra, jégre.

Mi éltette? A hamis képzelet?
Szavamnak ördögivé aljasult a lelke,
hogy értelme lett?
Csalódtál? Sorsoddá vált,
mit megjósoltam ott.
Rázártál ajtót, ablakot,
s én rád nyitottam múltunk huzatját.

Dólj vállamra!
Ne ríj! Ne átkozz!
Eresszük reszkető karunk a lábhoz.
Elég temetned!
Simíts búsongó engem,
és ősi, öröktől érthető nyelven
olvasd rám szent, asszonyi kegyelmed.

Kovács Margit: Tejivó lány.

Köves József
Kinek van erre energiája?

A főnök (ha tetszik, vezér, atyuska, sőt fővezér, kormányzó, kisisten) kijelentette: - Semmi se maradhat meg, ami régebben volt.

- Tegnap tegnap volt – jelentette ki egy beszédében -, és ma ma van. A volt az volt, a van meg van.

Tomboló tapsorkán fogadta szavait.

Szolgái szétszáguldanak – hisz ma ma van - ország szerin tova, és hamarosan rengeteg törvényjavaslat feküdt a nem éppen tisztelt, de mégis csak Ház asztalán. Túlbugzó nyaloncok, akik vezérük képét viselik, mert csakis így, ilyen értelemben képviselők, egymás után nyújtották be a törvény módosító javaslataikat. Úgy vélték – s persze okkal – hogy a kis Nagy Ó, hajdani lányok hajdani kedvence, a köpcös kisisten méltányolja

múlik el. Pedig csak áztatás mindez.
A szó marad fenn, amit füled nem
hallhat már. Te ajtórésen besurranó árnyék!
Hova lesz hajad szabad repdesése,
szemed borostyán izzása, csókok íze?
Mi értelme csökönyösen lépted iramához
igazítani a verssorokat? Elhalt hangod
távoli bizonyosság: csak álmaim zúgása
vagy. Hasztalan dolog hirdetni igézeted.
Inkább arról beszélék, hogy a hullott
levelek színében most is szemed és melledre
ömlő véred színét látom. S amíg nyárra
ősz jön, halhatatlanná tesznek a színek.
Átlépted a határt, ahol felbukkan a fény és
felszólítja az árnyékot, jöjjön ki nyughelyéből.
Délelőtt átdőlsz az ablak fényképrázatán,
felbontod a tudómba jutó levegő színeképet:
szívárványatom belélegezlek. Kóborló holdam,
világtalan csillagraj képében követlek. Ott vagy,
a Tóparton, ahol a szél megdőnti az olajfákat; hajolnak,
de nem törnek. Látlak egy furcsa felhőjelenségben
és Te is látsz, ahogy mindezt nézem.
Délután lemállik a fénymáz az ablakkeretről,
alámerülsz bennem mint vízbe veszett nyaklánc,
máskor láthatatlan dátum ülsz a fényképeken.
Hallak egy balesetnél összecsődültek sajnálkozó
beszédében, hervadt levelek zizegésében, a szél
táncos füttyében és Te is hallasz, ahogy kimondom:
ez már a huszadik ősz nélküled.
Átlépted a határt, ahol az árnyékból láthatatlan fény
lesz, amit csak a kiválasztottak érzékelnek.
De szó és jel híján is fölismerlek a lépted
nyomába veszett útról, porba veszett
lépted nyomáról, a szélbe veszett porról,
amit az út elnyel mögöttem.
Hívlak Téged a macska óráján, amikor
a fotelben összegömbölyödik az este és
füleli a hársfák mágikus muzsikáját, ha
szív alakú leveleiket kondítja a szél.
Előszólítalak a kutya óráján, amikor
a hajnal sírodat szaglássza és tar
ágakon citerázik a szél: Kelj fel és állj
ki negyvenhat évédért!

Kolev András
Elveszett

Ki gyakran jár a fák alatt,
de nem keres, csak rejteget,
kinek csöpp vágya sem maradt,
esőt csodálni s felleget,
ki megvadul, ha lelkesül,
és öklöt adva nyújt kezét,
kiben csak kő van legbelül,
ki másból él, s máson nevet,
kinek hangjában sír a szó,
kinek szemében fül a fény,
kinek a lelke néma tó,
amelyben úr egy szörnyű lény,
kinek szívében drótkötél
feszül meg pengő húr helyett,
ki meghátrál, ha eltöklel,
az egy sem más, mint elveszett.

majd buzgalmukat. Ki államtitkári, ki szakállamtitkári beosztásról ábrándozott. Voltak persze köztük borostások meg csupaszok is.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Arany Tóth Katalin
REJTJELEK

Billentyűzeten koppanó betűk
formálnak lelkemből gyurmafigurát.
Groteszk jelenetek keltik életre
a merevség mozdíthatatlanságát.

Mappák mélyén lapuló rejtekek
várnak a torz hiábavalóságban,
szavakká könnyörgött meddő sablonok
mögé húzódok csöndben, rezignáltan.

Thamássy Nagy Géza
Eressz be

Messzire szálltam.
Szirének hívtak
s vittek jó darabig,
hol csábzene szólt
és táncoltunk hajnalig -
csak az ébredés,
az nem esett jól.
Sehol egy ember,
sehol egy arc,
sehol a Nap,
sehol az árnyék,
sehol egy templom,
sehol egy szó -
csak a fények,
csak az ének,
de az is már
mind monoton...
Túl messzire szálltam.
Tollaim eláztak,
didergő így az út
hozzád visszafelé
a ködben,
csak illatod vezet.
Ott toporgok majd
kopogni félve -
kérlek
eressz bel!

Szegő Judit
Hajnali magány

Valahol csöpög a csönd,
mint a rosszul elzárt csap.
Egy csepp, meg még egy, meg még egy...
a sötétségbe beleüvöltve, hangosan.
Hunyorogva nézem
a tétova réseket a redőnyön.

Végh Sándor
Megértés

Néha nem elég aggódní,
néha ott vagyok megsimogatni,
néha egyszerűen csak beszélgetünk.
És néha csak találkozunk!

Ez minden, minden!
Emberrel, bátyáddal, családdal!
Csak az esti fény szab határt
elképzeléseidnek!

Bokros Márta
Évszakváltás

Arcomon izzik még a nyár heve,
bokrokon érik még a hegy leve.
Nem vagyok én még készen az őszre se,
nemhogy a télre!

Árad a fény és tódul az égre be
tündér habfelhők tejszín serege.
Nem vagyok én még készen az őszre se,
nemhogy a télre!

Erdei árny, s az égnek azúr szeme!
Zsongító varázs: tücsökgzene!
Nem vagyok én még készen az őszre se,
nemhogy a télre!

Tarka virágon lepke gyanánt ül a nyár.
Űzd el az ősz, szél, mert hiába vár
zúzvara díszével a hideg határ,
nem vagyok én még készen ... a télre, habár
az őszre talán.

Majd ha kifárad a lomb, s a holt levél
zöldjét színesre váltan földet ér,
s megszelídül már izzó napom heve,
készen leszek majd őszre, s télire.

T. Ágoston László
Haladék

Bizony ez véresnek látszik – nézegetem gondterhelten az alsónadrágomat hajnaltájban a fajanszon üldögélve. – Lehet, hogy felsértettem magam valahol, valamivel? De hol, mikor, hogyan? Semmi nem jut az eszembe. Sehol egy okos, vagy buta gondolat. Az is lehet, hogy a cékla festette meg, amit tegnap ettünk. Igen, ez lehet a megoldás, mert semmi se fáj, semmi se szúr... Legfőljobb a gondolat, hogy hetvenen túl már olykor kopogtatás nélkül nyit be az emberhez a kaszás. Ha elmondanám a feleségemnek, biztosan megijedne. Azonnal összecsomagolna, és meg se állna velem az orvosi ügyeletig, vagy a kórház sürgősségi osztályáig. No igen, de ő szerencsére alszik, s nem is sejti min tipródok én itt a mellékesben.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Szürke a fény, tán hajnal lehet.
Borzas hajjal belebotorkálok a reggelbe,
majd a kávéillat nappal felé delejez.
De a csönd még mindig csöpög.
"Tudod mit?
Ha már itt vagy, beszéljessünk!"

Csepeli Szabó Béla
NAPKELTE

1924-2013.

Új Jel,
.....csillag-kút minden gyermek,
.....forrás, folytatás, örök kezdet,
felderengő emberi táj,
.....melyben világunk szíve lüktet.

A Nap,
.....mely bennünk mélybe száll,
Őbennük újra felkél,
.....s újjáteremti életünket...

Tiszai P. Imre
Egy kávé

Egy kávé,
olyan dupla-dupla, minden nélkül,
szeretem a keserű ízét, az aroma
csak így élvezhető igazán.

Belső udvar,
szeretem, csendje ölel minket,
mikor egymás szemébe nézünk
és elmosolyodunk.

Egy érintés,
szeretem, mikor kezéd óvatosan
kezemre teszed, miközben
hallgatod szavam.

Egy lépcső,
első vagy második emelet, mindegy,
mi már nem a földön járunk,
fogd kezem, vezess!

Kő-Szabó Imre
A nagykabát

Szeptember első napjait mutatta a naptár, amikor Gábor egy kis bőrönddel felszállt a reggeli buszra. Húszévi házasság után, ő maga sem tudta elképzelni, hogy ehhez a szakításhoz lesz-e annyi ereje, hogy ezt megtegye. A házassága már a tizenötödik évtől kezdve döcögve haladt előre. Voltak jobb napok, ilyenkor reménykedett, talán jobbra fordulnak a dolgok, de csak átmeneti időszakok voltak. Néha kisütött a nap, de több volt a borongós idő. Ezek a napok érlelték meg benne, hogy egyszer véget szakít ennek az áldatlan, se ide, se oda időszaknak.

Soós József
ÖREG KÚT

Szolgáltál menekülő zsványt.
Fáradt vándorok adták körbe
cserepes szájú vödrödben
a döghalált.

Kávádat kínáltad oltárkőnek.
Fekete szemed
megesett, árva
lányokat szédített magába.

Tiszta vizedhez
megrakott szekerek vezekeltek.
Hátráltak erdők.
Feledtünk földet, asszonyt, nyelvet!

Téglabordáidon nevelsz
selymes, sötétzöld mohát.
Láncodon a csepp-gyöngysort
felitta rég az aszály.

Kovács Margit: Kenyérszegő.

Dobrosi Andrea
Tej-út

Kijár felém a csepped, a hófehér
nedű, az ízéd egy álommal felér
nekem. A szám kíván, ámul rád a szem,
ígérem, leteszem eléd váteszem,
ha lesz. Vidd. De kávémba térj be lágyan,
hiányoznál, kellesz, hogy leved áldjam.
Lennék papod, mint te reggelente nap,
ígézlek. Csontjaimnak annyi kincset ad
részed, a kalciummal töltekezni
kell, tudod. Frissességed körbelengi

Érezte és tudta egy bizonyos idő után, ez csak döntési tologatás, az idő pazarlása, amely sajnos évekből is kerülhet az asszony teljes szövegéhez>>>

Köves József
Megtörtem

(egy kicsit)

Most az egyszer nagyon elszálltam magamtól.
Egy eltaposott béka - hassal a járdán.
Már arra gondoltam, értem a harang szól,
és ötvenéves fiam itt marad árván.
Sajogva hevertem, botlástól elnyúltan,
csuklóm és karom nem engedelmkedett,
és fáj a bordám is, hiszen összezúztam.
Éreztem, térdem is mélyen berepedett.

Két jótét lélek, egy férfi meg egy asszony
rohant oda és a hónom alá nyúltak,
lassan emeltek fel, nehogy kifáraszson.
Jól van? kérdezték, majd gyorsan elbúcsúztak.
Négy kicsi gyerek ült ott egy támlás padon,
őket kértem arra, szorítsanak helyet.
Mint Vörösmarty szobra: fáj minden tagom,
csak reméltem, nem kell hívnom ügyeletet.

A gyerekek ültek kíváncsi rémülten,
egyikük rám nézett, s pityeregni kezdett,
a többi csak bámult szinte megkövülten.
Bízatóan mondtam: srácok, ez a kezdet
bár közel a nyolcvan, eddig nem éreztem
valahogyan annyira öregnek magam,
hogymégis az vagyok, végre ráébredtem,
az életem java igencsak odavan.

Sokszor megbotlottam hosszú életemben,
de sose vesztettem el az egyensúlyom,
Most már biztos tudom, az a vészem ebben,
hogy kevés az időm, jobb ha munkám bújom,
reggeltől napestig műveimet írom
és máától egy percet el nem vesztegetek:
körmölök, mint régi szerzetes, míg bírom
- de hogy használom hozzá eltört kezemet?

(2016. augusztus 4.)

Pethő N. Gábor
Hűség

Vajúdó macska
küzdött életéért,
mert homok lepte be.

Részeg munkások
lapátolták rá s így
mulattak rajta.

Felszínre kapart
- nem csupán magáért küzd -
öt kis életért.

kéjem, szomjúságom nálad töltöm el.
Csak ha romlottá lettél, ne jöjj közel,
mert ha eltömné szag, rohanni kezdek.
Ne less kortyokat, útközben kivesztek.

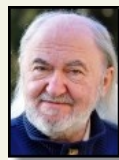

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok

29.

Livia felvételi vizsgái sorra nem sikerültek, aztán már nem is akart felvételizni. A szülők nem értették a lányukat, hogy az hogyan elégedhet meg egy átlagos munkahellyel, s miért lett neki annyira fontos a ház átépítése. A lányban kergették egymást az ellentétes gondolatok: látta, ahogy másként élnek Zsazsák, az odaáti rokonok, sok ismerős, akik akkoriban jöttek ide, mint a szülei, volt, aki csak ötvenkilós csomaggal érkezett – és mégis másként éltek. Házat vettek, azt a kornak megfelelőre modernizálták. Hallani se bírta már az anyját, mikor az rákezdte: nekünk így is jó. Nem volt jó. Soha nem volt jó.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nógrádi Gábor
KATÓKA SŰNIJE

Éltem, mint más, a magam uraként:
egyszer hopp, másszor kopp
kint, a Sóstó körül,
mígnem Kántor Kató
megpillantott egy reggel
lüktető napsütésben,
(ki tudja, mely sugár leszen utolsó?)
s azt zokogta apjának, hogy szejet.
Isten védelmül adott fegyvere,
tüském hiába szúrt.
Egy ronggyal könnyedén
elhelyeztek kocsijuk belsejében,
hogy nekem jó legyen!
Ó, bárgyú emberek!
Veszélyekkel teli szabadság helyett
csak bolond választ békés szolgásgot!

Elmásztam, bújtam két lemez közé,
a karosszéria egy titkos rejtékében,
s ott megszorultam. Nem letek soha.
Azt hitték, tán kiestem, Katóka sírhatott.
És azóta velük
egy sorsba összezárva
utazom, utazom.

Debreczeny György
az öklöm estébe szorul

Szeifert Natália Hétfő c. verse nyomán

estébe szorul az öklöm
festéke
feketébe

Hajdú György
GOND

Mit mentesz át a nyárból?
Áldozatként mit mutatsz fel
oltárán a sarki szeleknek,
ha majd egyre sápadva lefoszlik
rólad a Nap köntöse-szerelme?

hosszan sétálok
hozzám
magamtól elköszönök

akkor jövök rá hogy nem kell nekem
a gombelem
ha egyszer nem azzal működik
az imamalom
talán azért is forgatom
kézzel
finoman de határozatlanul

Várnai Zseni

ÁLMODNI PUSZTA FÖLDÖN

Ne zúgolódj, rosszabb lehetne még.
Gondold csak el, vakok is élnek itt,
örülj, hogy fényt isznak a szemeid
és nem vagy sánta, béna, rút beteg,
az arcodon nem nyílnak sebhelyek,
és nem cipelsz púpot a hátadon,
ha sejtenéd csak, hogy mily fájdalom
görnyedni ily nehéz teher alatt.
Süket sem vagy és hallasz hangokat,
azt is, akár fűszál, ha szélbe leng,
és szólni tudsz, szavad zenéje zeng,
hisz nem vagy néma és az illatot
mély sóhajjal szívedre szívhatod,
nem ténferegsz, mint leprás, egyedül,
akitől fut és messze menekül
mind, aki él, mert rothadást lehel,
ne zúgolódj, mert akkor vétkezell!

Gondold meg, látsz! Szemed mint óriás
tengertükör, oly parttalan ragyog,
beleférnek a nap, a csillagok,
a hold, a felhők s minden életet.
Füledben olykor csodás énekek
csengője csendül s ajkad is dalol
és néha egy szellemszárny fölkarol
s repül veled oly régiókba fel,
hogy isteni, nagy mámort érezel,
termékenyülsz, vajúdsz szüntelenül
s szíved alatt az élet úgy feszül,
hogy szinte fáj és szenvedsz boldogan,
örülj, hogy nem vagy meddő, mint sokan
és pelyvaként a szél nem verhet el,
ne zúgolódj, mert akkor vétkezell!

Mit akarsz még? Szegény vagy, mondd mi az?
a pénz hitvány bogáncs csak, földi gaz
s ahhoz tapad csupán, ki gazba lép.
Meredek úton más a flórákép,

SZOLGÁLJ, SZÍVEM!

Csak kis kitartás! - biztatom magam,
még futni kell, még minden messze van.
Szolgálj, szívem, még egy kicsit nekem,
jaj, meg ne állj az úton hirtelen,
sok a dolgunk még s nem mutathatom,
hogy a harcot már nem bírom nagyon,
és este, ha ágyamba roskadok,
érezem, nagyon, nagyon fáradt vagyok.

Kicsit nehéz volt, jól tudod, szívem,
elkoptunk, de ne sejtse senki sem,
higgyék csak azt: az óra jól kettyeg,
nem irgalmaznak ám az emberek,
csak hajtsd a vért, arcom piros legyen,
frissen induljak minden reggelen,
csak én tudom, ha ágyba roskadok,
estére már milyen fáradt vagyok.

Szemem árkos és ajkam szögletén
a két vonás már mély lett és kemény,
sokat sírtam; eső után a föld
ilyen barázdált, csapzott, elgyötört...
de ha mosolygok, mint ha nap kigyúl,
arcom hegy-völgye lágyan kisimul,
csak este, ha ágyamba roskadok,
érezem megint, nagyon fáradt vagyok.

Csak kis kitartás, - kip-kop... pontosan,
holnap sikerül minden biztosan,
a félúton, szívem, jaj meg ne állj,
kip-kop... tovább is híven kalapálj,
a hegynek föl kicsit nehéz az út,
szív kell hozzá, de aki odajut,
a csillagok közt csillagként ragyog...
csak este, este oly fáradt vagyok.

Sose pihentem, nem volt rá jogom...
Most meg-megálllok s felfohászokdom:

ahol te jársz s ha lábad feltörik
s vércsöppjeid a követ öntözik,
virág nő ott is, színes és remek,
minőt lapályok sosem termenek.

Mit akarsz hát? Látod, hogy mily mesés
gazdag vagy? Hozzád Dárius szegény.
Az fáj talán, hogy vánkossod kemény?
Álmodni puszta földön is lehet
s aranyban fölmérni a kincsedet
nincs arra mód, mert oly nagy véka nincs.
Vakokra és a némákra tekints
s azokra, akik lelki koldusok
s szívedből, ha a jószág fölbugyog,
két kézzel adjál, annál több marad,
aminthogy nem homályosul a nap,
hevét hogy ontja, szórja pazarul,
tűzglóriája még fénylőbbre gyúl.

CSAK JÖN...

Amit írok az nem betű,
nem szó és nem írás,
csak jön, aminthogy fú a szél,
csak jön, mint a sírás.

Nem keresem a rímeket,
a dallamot, zenét,
csak átadom a föld, a nap,
a hold üzenetét.

Csak állok, mint az út porán
vad cserje, egymagam
s néha tündérré változom,
virágom annyi van,

illatot írok akkor én
és mézet pergetek,
pillék és méhek szomjasan
isszák e verseket.

S ott lengek ősszel lombtalan,
csupaszon, meztelen,
tar ágaim remegnek, mint
a húr egy hangszeren,

vihar vad ujjá megcibál
s a zápor rám szakad,
ez is zene, kottája nincs,
leírni nem szabad.

Véreből ne legyen betű,
se szó, se dal, se rím,
peregjenek el hangtalan
halk szívveréseim,

csak úgy, mint felhők szállanak,
mint percek pergenek,
mint fönt a csillagénekek
némán ellengenek.

MOST ESTE VAN...

Most este van, lefekszem,
napomra visszanézek,
fáradt vagyok, meleg volt,
a hőség elcsigázott,
sokat futottam, mentem
s a por belepte lelkem,

- Ó Istenem, kicsit még el ne hagyj!
szegény szívem, te meg szaladj, szaladj...
Csak kis kitartás, még egy hős iram,
fussunk dalolva bátran és vígan...
de este már a dal is csak dadog;
altassatok el engem, csillagok!

ÁRVA LEÁNY DALOL...

Pamutharisnyát szóttek szorgos párkák,
rútítani véle hófehér bokám
s hamuba lencsét hintett válogatnom
kegyetlen, csúf, boszorka-mostohám.

Kemencepernye eltakarta arcom,
szépségemből nem látszott semmimem,
nem látta testem tejfehér csodáját
mezítelen még forró férfiszem.

Csak én tudom, hogy szép vagyok, ha éjjel
letépem rongyom s keblem gömbölyű
kemény kis halma villan a sötétben
s derekam karcsú, hajlós gyönyörű

holdsarlós íve táncosan kigyózik
s karom, mint gyöngye, friss jegyenyeág
vagyón kinyúl és ajkam vérpirossá
tüzel, mint égő napban a virág

s gondolom, kár fonnyadni s elvirulni
így csókolatlan és örömtelen,
dér csípi majd testem szíromháját,
s nem száll fölém egy kósza lepke sem.

Tüskés csalánnak látszom porfedetten,
útszéli gaznak s potrohos darázs
döng körülöttem, félek, hogy megérint,
a csókja szúr, mint perzselő parázs.

Ó esztelen pillangók, balga hímek,
vakon libegtek és nem sejtitek
idegen, furcsa illatom varázsát
s hősépségem izzásig hevített

felhős csúcsáig nem repültök rajban...
ám mégis egy, ha kelyhembe kerül,
megmérgező mézemet tavába fojtom,
bosszús szerelmem így beteljesül.

Életrajz

Kopogtatok!

Még itt a német talpig fegyverekben,
még torkunkon a gyilkos vasmarok,
de jönnek, jönnek, egyre közelednek
a szabadító vörös csapatok...
már jönnek, jönnek, érzem, látom őket,
dereng a fény a börtönablakon...
rabtársaim, fölsebzett ujjaimmal
a szabadság híret kopogtatom!

Adjátok át a hírt a többieknek,
kopogjatok a kőfalakon át,
a földalatti, titkos jelbeszéddel
hirdessétek a készülő csodát,
hogy jönnek, jönnek, feszítsétek a rácsot
s zúzzátok szét, ha majd az óra üt...

mint útszéli virágot.

Napomra visszanezék,
beszéltem emberekkel,
azok is megsebeztek,
szavak tüskéjét érzem,
próbálok elfeledni,
poros ruhám levetni
s aludni hófehérben.

Késő van már, elalszom,
elfordulok napomtól,
a hold vizébe nézek
s kendőm beléje mártom,
ezüstben elmerítem,
szívemre ráterítem,
borogatom – ne fájjon.

Katona fiamnak

Én magzatom, szép katona fiam,
Szíve vérevel ír neked anyád,
Mióta a császár kenyerét eszed,
Vörösbe fordult itthon a világ!
Most készülünk a döntő, nagy csatára,
S ti lesztek ellenünk majd a sereg,
Ha ráuszítanak önnön véreidre,
Ne lőj fiam, mert én is ott leszek!

Az anyaföldnek most zsendül a méhe,
Már lesi az ásós, kapás hadat,
Hogy szűz ölébe termő magot hintsen,
Várja az erőt, mely életet ad,
Most megmérjük irdatlan, nagy erőnket,
S nem ringatnak majd kalászt a szelek,
A termő föld lesz a mi lázadásunk:
Ne lőj fiam, mert én is ott leszek!

Fiam, ez öreg, reszkető sorokban
Én sírok, ki méhembem hordtalak,
Ki eggyé tettem éjet, napot, órát,
Hogy etesselek, hogy dajkáljalak,
Hús a húsból, vér a véreimből,
Hogy emelhetnél te akkor kezét,
Ha én zokogom, sikoltom feléd:
Ne lőj fiam, mert én is ott leszek!

A Krisztusunk vagy, a mi Messiásunk,
A reménységünk, mindenünk: az élet!
Te döntöd el most a mi nagy sorunk,
A Te felzúdult, bús rabszolgavéred.
Borítson el a forradalmi mámor,
Ha hömpölyög a lázadó sereg,
Mint fölkorbácsolt, zúgó tengerár,
Ne lőj fiam, mert én is ott leszek!

Most még csak háborog az óceán,
S a kevély hajót már tépi, dobálja,
Mi lesz, ha ős medréből kitör,
Ha úrrá lesz a tenger akarása,
Mi lesz, ha minden katonafiú
Szülőanyjától kap egy levelet,
Mely lázít, gyújt, vérbe borít:
Ne lőj fiam, mert én is ott leszek!

Az alvó kertben

Csak halkan lépjél, Kedvesem,
a kerti úton nesztelen,

fegyver legyen a börtönök vasából,
rabok kezében fegyver mindenütt!

S hozzátok is, ti messi száműzöttek,
dörömbölök a messzeség falán!
Jönnek, jönnek a szabadító népek,
új rend készül a megtiport népek,
új rend készül a megtiport hazán!
Akkor még éltek eleven szív dobog,
tudjátok, megverve fut a német
s menekülnek a magyar cinkosok!

És, mintha most a végítélet kürtje
szólítaná a porló csontokat:
ébredjétek halottak milliói,
tépjétek föl a tömegsírokat,
csont a csontokkal újra egybeforrjon,
kioltott szemek tüzet vessetek
s mondjon soha nem hallott vádbeszédet
néma szátok, kitépett nyelvek!

Törjétek ki a föld alól, halottak!
Törjétek át rabok, a falakon!
A történelem ítéletidője
itt tombol már a börtönudvaron,
halljátok-e? Recsegnek a bitófák,
reszket a hófehér, sír a porkoló...
föltámadunk, akiket eltemettek,
vigyétek hírül, adjátok tovább,

tovább, tovább, hogy mindenkit elérjen,
futótűzként fusson a föld körül:
jönnek, jönnek a szabadító népek
és minden rabkéz fegyvert köszörül...
Vörös csillag ragyog az éjszakában,
recseg a rács a börtönablakon...
rabtársaim, fölsebzett ujjaimmal
a szabadság hírét kopogtatom!

Kovács Margit: Mandolinós fiú.

ANYÁM AZ ŐSZBEN

Oly kicsire zsugorították az évek,
meggörnyesztették a szenvedések,

s hallgasd az édes őszi
dalt, ami a fák közt átnyilallt.

Csak, hallga, hallga, Kedvesem,
levél zizeg ily kedvesen?
A szél susog, vagy lomb dalol?
Vagy egy bogár a lomb alól?

Figyelj, figyelj csak, Kedvesem,
az őszi suhan itt csendesesen,
s ahova tünderújjá ér,
aranyszín lesz a zöld levél.

Kék fátyol leng a távolon,
talán mindezt csak álmodom?
A kert is alszik, Kedvesem,
most halkán lépjél, nesztelen.

Fáradt a szívem

Fáradt a szívem, és halkán ver nagyon,
Csak jó úgy hosszan ülni a napon,
Nézni a fákat, és nézni az eget,
A messziről kéklő nagy hegyeket,
És lesni a fájó csöndet itt belül,
Amint a könnyhúrokon hegedül.
Hallgatni: ver-e még dalt a szívem,
Mehalt talán, vagy alszik, pihen?
Vagy, mint a hernyót gubózza selyem,
Hogy föltámadjon szárnyal ékesen?
Tud-e még sírni, könnye van-e még?
Sikoltani tud-e, ha kínok-kínja ég,
Tud-e lázongni, mint vulkános hegyek,
Ha zúg fölötte vészes fürgeteg?

S altatónótát, zengőt, édeset,
Dalol-e majd, ha elterül az est,
S a kisfiú álommesére vár,
Mely aranykertből aranyszárnyon száll,
Át a nagy, fénylő mesetengeren,
A fáradt, csöndes szívemet lesem.

Útszéli cserje

Itt is úgy van,
mint az emberi világban!
Az egyik fa már szinte égig ér,
a másik törpe, fanyar bogyókat érlel,
s azt tartják róla, hogy
semmit sem ér.

Tűzre se jó,
mert göbecses az ága,
ő tudja jól
s szerényen meglapul
az útszélen, hol szelek vitorláznak,
de az ég napja rásüt
vigaszul.

A pillék és a méhek látogatják,
mert a virága csupa, csupa
méz...
körül zsongják s egymásnak
hírül adják:
- Ez egy jó fácska,
másfelé ne nézz!

Ő meg irul-pirul nagy örömében
és kivirul,

a háta hajlott, a szeme árkos,
s mint a fa kérge, arca ráncos.

Pompázó szépnek sohse láttam,
csak munkában, kopott ruhában,
remegni értünk, sírni, félni,
én nem láttam az anyámat élni.

Mint dús gyümölcsfa, megszedetten
áll ő kopár szüretelten
a késő őszben, s földre hajlik,
panaszló hangja alig hallik.

Gyümölcssei már mind leértek,
magában néz elé a télnek,
a hosszú télnek, elmúlásnak,
lassan a földberoskadásnak.

Deres fejét az ősz belengi,
látom őt lassan ködbe vészni,
belehullni az öröklétbe,
időtlen, nagy végtelenségbe.

Termő porából élet érik,
aranyszíve a napban fénylik,
így él majd ő gyümölcsben, fában,
elmúlhatatlan anyaságban.

Gondolatok az öregségről

A fáradt, öreg elme zakatol,
körben forog, ismétél szüntelen,
a múltak mély kútja fölé hajol,
hol békalencsés, zöld hínár terem.
Egy-egy emléket megragad, motyogja,
és újra kezdő tűzser is naponta,
mint vén malom,
mely már csak szelet őröl,
s letűnt idők fanyar borával dőzsöl.

Rettent a példa,
vigyáznom kell magamra,
minden elgondolt, kimondott szavamra,
s főként arra,
mit papírra vetek...
Érzem, tudom az ember gyöngeségét,
ezért mindig szemem előtt
a mérték...
Hibáimnak én nem kegyelmezek!

De te ne bánts a vént,
te fiatal,
ha botlik is a lába vagy a nyelve.
Így jársz te is,
ha véget ér a dal

Mama

Halott anyámról álmodtam az éjjel,
mióta meghalt, sokszor visszatér,
meglátogat éjjel, ha mélyen alszom,
bárhon vagyok, ő mindenütt elér.

Tudom, hogy meghalt, álmomban ha látom.,
és mégis úgy jön, mintha élne még,
s azt is tudom, hogy ébredésem percén
elhalványítja őt a messzeség.

már szebb, mint aki szép,
fanyar bogyója
sötétvörösre érik,
a darazsak is döngik jó hírért.

Kis törpe fácška,
te csak ragyogj a fényben,
s birkózz, mikor a jégvihar
dühöng,
mikor tölgyek és jegenyék
meghasadnak,
téged ölel és megvéd az anyaföld...
Belőle lettél,
kicsinynek születél
szélfútta magból, mint a
végtelen
változat itt a létező világban,
mint az örök törvények szerinti
Értelem!

Kovács Margit: Halászsasszonyok.

Egy női szív kering a Föld körül.

E pillanatban fönt az égi térben,
hol női szív nem dobbant soha még!
E pillanatban fönn a magas égen
új korszakunk fényes csillaga ég!

Egy hang csendült az örök éjszakában,
hol női hang nem zengett még soha...
Egyedül fönt a jeges némaságban
szólni vágyott az egek vándora.

Egy női hang szólott az emberekhez,
és köszöntötte földi társait:
-Világ népe, ím teljesült az álom,
a lélek kitárta széles szárnyait!

A földi és az égi tér határán

Sohasem szól, csak mosolyogva néz rám,
mintha nem volna többé már szava,
s csak bólogat, mikor fölőlem :
- bocsáss meg nekem, bocsáss meg, Mama!

Sokat vétettem ellened, míg éltél,
nehéz adósság nyomja lelkemet,
nem tudtalak oly végtelen szeretni,
mint te szeretted, Mama, engemet.

Egész szívem szülöttemnek adtam,
amint te tetted, ó, szegény Mama,
s hidd el, majd ők ezerszer visszaadják,
amit néked vétettem valaha.

Te értem, én meg óérettük éltem,
ők meg majd másért, bocsáss meg nekem,
én is előre megbocsátom nékik,
amit maid ők vétkeznek ellenem

Nem volt hiába semmi sem

Nem volt hiába semmi sem.
Igaz, kicsit fáradt vagyok,
acélkerék is megkopik,
hogyha szüntelen csak forog.
Kopik, kopik, de fényesül,
nem fogja be a rozsdá sem,
csiszolja minden mozdulat,
s forog, forog ezüstösen.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nem adnak ingyen semmit ám,
voltak keserves napjaim
és rengeteg dúlt éjszakám.
Amíg egy gyermek nagyra nő,
bizony, egyet-mást tenni kell,
legalább így az életem
nem múlt el csip-csup semmivel.

Ránézek nagy fiamra és
egyszerre oly üde vagyok,
hogy a szemem harmatgyöngyös
hajnali rét gyanánt ragyog,
s leánykám, mint a Március,
rügyekbe zárt kölyöktavas...
őt nézem és bimbókorom
újra fölöttem sugaraz.

Nem siratom tűnt éveim,
hiszen az idő úgysem áll,
csak aki meddőségben élt,
azé a vénség, rút halál.
Szánom az ingyenc élvezőt,
csömörnél mása nem marad,
koldus, ki mit sem áldozott
s nem gyűjtött mást, csak aranyat.

Igaz, kicsit fáradt vagyok,
nehéz a toll is néhanap,
de a lehalkult szívverés
fiam szívére erőre kap,
szépségem múlik, - nem sírok,
leánykám arcán tündököl,
szinte sok is, e két gyerek,
mily roppant kincset örököl.

Nem volt hiába semmi sem,
bár néhanap békétlenül
lázongtam, hisz nem tudtam én,

férfi és nő Egy cél felé röpül:
BÉKÉT! BÉKÉT!
Haljátok földi népek!-
Fehér galamb kering a föld körül!

hogy ürmöm mézzé édesül.
Sokat fizettem? Nem tudom,
hiszen mindennek ára van...
ezerszer újra kezdeném

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégeknyv

.....